

Kirjeeni
suomalaiselle työläistoverille
ja Georg Dimitroville

ARVO TUOMINEN

Painettu käsikirjoituksena.

TRYCKERIAKTIEBOLAGET TIDEN
STOCKHOLM
1940

Parhain toveri - - .

Olet jo kahteenkin kertaan tiedustanut, mikä on minun mieliteeni Suomessa käynnissä olevaan sotaan nähden ja miksi ei nimeäni ole näkynyt missään, vaikka minulla on kommunistisessa liikkeessä ollut huomattava asema. Olen koettanut vaikeimmalla päästä vastaamasta näihin tiedusteluihisi, mutta nyt se näyttää käyvän mahdottomaksi syystä, että kauhistuttava hävitys Suomessa rauhantoiveistani huolimatta näyttää yhä jatkuvan ja ennenkaikkea sen sisäisen ahdistuksen johdosta, mikä minua päivä päivältä yhä enemmän ja enemmän puristaa nähdessäni asian kulun ja Suomen kansan hirvittävät kärsimykset. Siksi en voi enää vaieta, vaan vastaan tiedusteluihisi suoraan ja vakaumukseni mukaisesti. Minun on aloitettava tapausten kulun alusta.

Moskovan kutsu.

Viime marraskuun 16 pnä sain Moskovasta kutsun matkustaa sinne heti. Kirje oli päivätty marraskuun 13 pnä ja sisälsi kutsun ohella lyhyen ilmoituksen, että Moskovassa minua odottaisi erittäin tärkeä ja vastuunalainen tehtävä. Kun Suomen tapaukset juuri tällöin olivat kriittisessä vaiheessa, päättelin, että kutsu oli yhteydessä niiden kanssa. Arvelin, että Suomen kohtalon hetki oli lyönyt. Lähetin seuraavana päivänä vastaukseni: En voi matkustaa.

Tuskin oli vastaukseni mennyt, kun sain uuden ja entistä kiinteämmän matkustamiskutsun. Marraskuun 17 ja 21 päivän

välisenä aikana ne sitten toistuivat useaan kertaan. Sanantuoja, painostaakseen nopeata ratkaisua — joko siihen valtuutettuna tai ilman valtuuksia — sanoi, että kutsuja ei ollut mikään pienempi elin kuin Venäjän Kommunistisen Puolueen Politbyro (poliittinen toimisto) sekä kyseessäoleva luottamustehtävä hyvin huomattava ja olisi se yhteydessä Suomen asiain uuden vaiheen ja uudestijärjestelyn kanssa. Näin sain tietää niin paljon, ettei arvaamisen varaan jäänyt enää paljonkaan.

Sinä ehkä ihmettelet, kuinka minulle, joka olen pari vuotta ollut poissa itse päämajasta ja sivussa poliittisesta toiminnasta, olisi uskottu sellainen tehtävä. Ehkäpä juuri siksi, että olen ollut sivussa enkä tänä aikana millään tavoin osallistunut kommunistiseen toimintaan, olisin ollut tarkoitukseen sopiva. Enhän ole millään tavoin koskaan esiintynyt Neuvostoliittoa vastaan ja olisinhan nyt saapunut melkein kuin kyseessäolevasta maasta — aivankuin joku Förster, Henlein tai Seyss-Inquart aikoinaan lensivät, Berliiniin tai Berchtesgadeniin »kansan valtuuttamana pyytämään apua». Minun ansiokseni luultavasti myöskin katsottiin, että olen ollut sellaisissa huomattavissa luottamustehtävissä kuin Suomen Ammattijärjestön sihteerinä, Sosialistisen Työväenpuolueen puoluesihteerinä ym. enkä ole ollut Suomesta poissa niin kauan kuin useat emigrantit.

Kerron tästä kutsusta vain siksi, jotta sinulle selviäisi, ettei minun kannanottooni ole vaikuttanut mikään henkilökohtainen katkeruus tai ulkonainen pakko, valita vain yksi ainoa tie.

Minä, joka olen asunut lähes puoli vuosikymmentä Kremlin muurien juurella, tiesin varsin hyvin, millainen tekijä on Kremlin ja Politbyro. Tiesin, että sen kutsu on sekä laki että tuomio samalla kertaa, Uskaltasinko olla sitä noudattamatta? Eihän sitä uskaltaneet siihen aikaan monien valtakuntien pää- ja ulkoministeritkään,

Kävin lävitse hermoja repivän sisäisen taistelun. Pääasia tässä taistelussa ei kuitenkaan ollut mahdollisten ikävien seurausten pelko, jos yhä uudelleen kieltäytyisin kutsua noudattamasta.

Pääasia oli Suomen ja sen kansan kohtalo ja se, menettelisinkö oikein vai väärin, jos antautuisin välikappaleeksi sen ratkaisussa.

Tiedän että Sinä, vanha toverini, olet yksi niistä harvoista, joka täydellisesti käsität sen taistelun vaikeuden ja raskauden, minkä noina päivinä kävin lävitse. Sinä muistat, kuinka me lukemattomat kerrat pitkinä vankilavuosiemme vankisellin yksinäisyydessä unelmoimme ajasta, jolloin valta Suomessa olisi työtätekevällä kansalla. Me unelmoimme hetkestä, jolloin saisimme julistaa, että meidän uhrauksemme ja kärsimyksemme eivät ole olleet turhat. Me unelmoimme uudesta valtiosta, uudesta yhteiskunnasta, mikä olisi meidän ihanteittemme ja aatteittamme mukainen. Nämä unelmat olivat meidän elämämme kannustin, ne antoivat meille voimaa ja ne lyhensivät meidän pitkiä ja yksitoikkoisia vankilavuosiamme.

Viime marraskuun vaikeina päivinä nuo vuodet ja niiden unelmat tuvahtivat yhä uudestaan ja uudestaan esiin. Oliko nyt koittanut tuo kauan unelmoimamme hetki? Saisiko Suomen työtätekevä kansa tätä Euroopan kaaoksellista tilannetta hyväksyen käyttäen nyt tilaisuuden vallan valtaamiseen ja sitten vähin erin sosialismin pystyttämiseen? Jos niin olisi, niin eikö minun, joka koko elämäni olen pyhittänyt tuolle asialle, pitäisi silloin olla mukana? Voisinko kieltäytyä myötävaikuttamasta tuollaisessa taistelussa ja ratkaisussa? Eikö se olisi rikos itseäni ja niitä ihmisiä kohtaan, joiden luottamusta olen nauttinut? Eikö se olisi koko entisyyteni ja koko sen 30-vuotisen työn kieltämistä, minkä olen työväenjärjestöissä tehnyt?

Asettelin näitä kysymyksiä ja aina sain selvän ja kirkkaan vastauksen: Jos todellakin olisi kysymys vaikkapa vain välilliestikin, vaikkapa vain pieneltä, osaltaankin Suomen työtätekevän kansan olojen ja elämän parantamisesta, niin tottakai minun pitää olla mukana.

Suomen kansan »vapauttaminen».

Joka kerta kun pääsin tähän asti, nousi voimakkaana kysymys: *Mutta onko nyt siitä kysymys?* Onko mitään merkkejä olemassa, jotka viittaisivat siihen suuntaan? Eivätkö kaikki alkuvalmistelut viittaa siihen, että on kysymyksessä meidän aatteittemme ja vakaumuksemme vastainen teko? Eikö Saksan-Neuvostoliiton pakti, jossa tämä asia on ratkaistu, luo kysymykselle kauhistuttavan taustan? Eivätkö nämä alkuvalmistelut epäilyttävästä muistuta Itävallan, Tšhekkoslovakian ja Puolan valtauksia? — Ja samalla hetkellä näin itseni jonkun kurjan ja tutisevan, ikuisesti kaikissa piireissä halveksitun Hachan hahmossa seisomassa Stalinin ja Molotovin edessä »pyytämässä», että Punainen Armeija tulisi »vapauttamaan» Suomen kansan. Ja minua kauhistutti.

Taistelun näin jatkuessa paholainen kuiskaa korvaan, mutta, ajattele sentään, millaisen viran saisit! Eikö se olisi juhlallista! Sinä sellaisessa asemassa! Ja ajattele kuinka hyvä tilaisuus sinulle tarjoutuisi selvittää välejäsi entisten vastustajaisi kanssa. Eihän ainakaan sinun pitäisi sääliä Suomen valtaherroja. Eivätkö he ole pitäneet sinua lähes vuosikymmenen vankilassa ja jo yli seitsemän vuotta maanpaossa. Et suinkaan väitä, että tuo isänmaa olisi sinua hellävaroen kohdellut. Ja onko sitten kaikilla tähänastisilla Suomen ja monien muiden maiden johtomiehillä ollut aina niin puhtaat motiivit? Ehkäpä sittenkin aikaa ottaen kansa unohtaa tämän kauhean alun ja ehkäpä suomalaiset miehet ainakin myöhemmin pääsevät määräämään Suomen kohtaloista? Eikä asiain kulkua kuitenkaan enää voi mikään muuttaa, ovathan siitä päättäneet sellaiset miehet kuin Hitler ja Stalin. Tuhoat vain itsesi taistelussa sellaisia voimia vastaan.

Tällä tavoin myllertää ajatus. Mutta-totuuden nimessä minun on sanottava, että jokaiseen tuollaiseen houkuttelukysymykseen ajatukseni antoi selvän ja kirkkaan vastauksen: *Se olisi väärin.*

Se olisi rikollista. Se olisi vakaumukseni myymistä muutamista vaivaisista henkilökohtaisista eduista. Se olisi Suomen kansan ja sen asian pettämistä. Se olisi sosialismin aatteiden pettämistä.

Voimakkaana ryöppynä tuli mieleeni ajatuksia: Ajattele maan ja kansan tuhoa. Ajattele palavia koteja ja tuhansien lasten ja naisten silvottuja ruumiita. Ajattele granaattien ja shrapnellien repimiä nuoria työläisiä, ystäviäsi ja parhaimpia tovereitasi. Ajattele niitä tuhansia harmaantuneita työmiehiä ja työläisnaisia, joille olet puhunut ja kirjoittanut sosialismista ja rauhanaatteesta ja jotka ovat sinua kannattaneet ja puolustaneet. Palavien raunioitten keskellä he nyt kädet nyrkkiin puristettuna sinulle huutaisivat: Tämähkö nyt on sinun rauhanpolitiikkaasi! Tämähkö on sinun sosialismiasi? Näinkö sinä parannat meidän olojamme ja asemaamme?

Ja kaiken tämän jälkeen ikäänkuin lopputuloksena tuosta verisestä hävityssodasta tuli elävänä mieleeni, ei vapaa kansanvalta, ei ihana ja onnellinen elämä, vaan muisto niistä sadoista parhaimmista tovereistani, jotka pakkotyövankeina loppuun nääntyneinä ihmisraunioina kaivavat kanavia Venäjän loppumattomilla aroilla. Ajatuksissani he ikäänkuin symbolisoivat koko Suomen kansan tulevaa kohtaloa.

Ratkaisuni.

Mitä pitemmälle tuo Jaakobin paini jatkui, sitä kirkkaampana minulle selvisi, että tässä ei ole kysymys Suomen työtätekevän kansan vapauttamisesta. Tässä on kysymys kauhistuttavasta rikoksesta, jossa minä en voi olla mukana. Kuinka minä samaten kuin monet muut minuun verrattavat, jotka olemme suurille työläisjoukoille selittäneet, että juuri se erottaa Neuvostoliiton imperialistisista valloista, ettei se tee kansansa eikä maailman työväenluokan selän takana salaisia sopimuksia ja sotaliittoja, sen diplomatia on julkista eikä se koskaan hyökkää toisen valtion kimppuun, sen politiikka on rauhanpolitiikkaa, joka

tuomitsee sodan hirvittävänä rikoksena; niin kuinka me nyt voisimme olla mukana tässä rikollisessa pelissä, kuinka me voisimme katsoa työläisiä silmiin, joille olemme päinvastaista opettaneet, tuntematta itseämme roistoiksi,

Ennen minä istun vaikka toiset kymmenkunta vuotta vankilassa tai pian lopun ikääni maanpaossa, ennenkuin antaudun välikappaleeksi noin likaiseen ja rikolliseen peliin. Päätävästi minä hylkäsin tuon tien ja marraskuun 23 päivänä lähetin Moskovaan uudelleen kieltävän vastauksen, missä ilmoitin, etten matkusta ja että tehtävät, joita minulle tarjottiin, olivat minulle ylivoimaisia.

Neuvostoliiton hyökkäyksen poliittinen ja aatteellinen pohja.

Kirjeeni alkuosa antaisi Sinulle ehkä aiheen väitteeseen, että olen antanut sentimentaalisten seikkain liaksi vaikuttaa itseeni. En yritäkään kieltää sellaista inhimillistä heikkoutta, mutta väitän, etteivät mitkään tunnuseikat ole kantani määrittelyssä ratkaisevia eikä määrääviä, vaan seuraavat kylmästi poliittiset ja aatteelliset seikat:

1. Tämä sota ei ole mikään Suomen työtätekevän kansan vapaustaistelu rahavaltaa vastaan, se on imperialistinen hyökkäys, jossa tuhotaan Suomen maa ja kansa.

2. En usko, että Punaisen armeijan voiton jälkeen valta Suomessa jäisi Suomen työtätekevälle kansalle ja että Suomelle koittaisi onnellinen aika.

3. En voi olla mukana hävittämässä ja häpäisemässä Leninin suurta elämäntyötä, Neuvostovaltiota, ja niitä kulmakiviä, joille se on rakennettu.

Imperialistinen hyökkäys.

Ensimmäinen väitteeni, ettei tämä ole mikään Suomen työtätekevän kansan vapaustaistelu, selviää jo yksistään siitä, ettei

sitä alkanut eikä sitä käy Suomen työtätekevä kansa oman maansa kapitalisteja vastaan, vaan vieraan vallan armeija Suomen kansaa vastaan, ennenkaikkea työtätekevää kansaa vastaan.

Voitaneen sanoa, että Punainen armeija on koko maailman työtätekevien armeija ja on siis oikeutettu käymään vapaustaistelua Suomen työläisten ja talonpoikien nimessä ja puolesta. Toisinsanoen neuvostoaatetta ja maailman vallankumouksen aatetta tuodaan nyt vieraaseen maahan Puna-armeijan pistinten avulla. Tällaisen on kuitenkin itse Stalin todistanut rikolliseksi trotskilaiseksi opiksi. Ja mahdoton sellainen oppi onkin. Mutta vaikkapa menisimme niinkin pitkälle, että hyväksyisimme tuon tuhannesti trotskilaiseksi kirotnun opin, emme saa tästä sodasta sittenkään työtätekevien vapaustaistelua. Kaikki tosiasiat ja lukemattomat asiakirjat puhuvat sitä vastaan.

Meille on itse Stalin opettanut, että kun lähдете tutkimaan jotakin tapausta, niin etsikää ensin ne syyt, jotka tapauksen aiheuttavat, vasta sitten ymmärrätte tapauksen, s. o. syiden seurauksen oikean sisällyksen. Kuka nyt voisi todistaa, että Suomen sodan syy olisi ollut Suomen työtätekevän kansan sorronalainen asema. Kuka uskaltaisi edes väittää, että saksalais-neuvostoliittolaispaktin solmimisen yhteydessä sen paremmin Hitler kuin Stalinkan lausuivat edes ajatusta, vielä vähemmän tekivät siitä päätöstä, että Suomen työväestö on vapautettava rahavallan ikeestä. Ja kuitenkin tämän paktin yhteydessä päätettiin Suomen kohtalosta, siis hyökkäyksestä Suomeen. Hyökkäyksen syyt siis juontavat juurensa Saksan ja Neuvostovaltion sopimuksesta, jossa osa Eurooppaa jaettiin näiden kahden suurvallan välisiin taloudellisiin ja poliittisiin etualueisiin. Että Suomi joutui Neuvostoliiton eikä Saksan etualueeseen, siis alueeseen, jonne Neuvostoliitto Saksan myötävaikutuksella voi tehdä sotilaallisia hyökkäyksiäkin ja toimittaa valtauksia — sen määräsi Suomen geopoliittinen, maantieteellinen asema, eikä suinkaan Suomen kansan vapauttamisen tarve. Että Suomen kansan »vapauttajaksi» sopimuksen mukaan joutui Punainen

armeija eikä natsi-Saksan armeija, senkin yksinkertaisesti määräsi maamme geopoliittinen asema eikä se väite, että Punainen Armeija on maailman työtätekevien armeija. Saman saksalais-neuvostollittolaisen paktin perusteella, jälleen maantieteellisestä asemasta riippuen, esiintyi Saksan armeija Puolan kansan »vapauttajana». Näin neuvostojohtajat myivät Punaisen armeijan esikoisioikeuden esiintyä »vapauttajana» myöskin natsiarmeijalle.

Neuvostoliiton ja Suomen välisissä neuvotteluissa ei myöskään ollut kysymys Suomen työväestön sorretusta asemasta. Silloin puhuttiin vain Neuvostoliiton ja ennenkaikkea Leningradin turvallisuudesta. Leningradin turvallisuuden olisi kuitenkin kaikkein parhaimmin taannut Neuvostoliitolle myötämielinen Suomen kansa, joka olisi noussut kaikkia sotaseikkailuja ja interventioyrityksiä vastaan samalla voimalla kuin se nyt on noussut Puna-armeijaa vastaan.

Valheellinen fraasi Suomen kansan vapauttamisesta keksittiin vasta senjälkeen kun aivan muiden syiden perusteella oli päätetty hyökätä. Hyökkäys on siis lähtenyt natsi-Saksan ja Neuvostoliiton yhteisistä intresseistä ja palvelee niin ollen yksinomaan niitä, eikä pienemmässäkään määrin Suomen työtätekevän kansan etuja. Punainen armeija ei siis saavu Suomeen Suomen kansan vapauttajana, vaan saksalais-venäläisen paktin salaisen pykälän sanamuodon toimeenpanijana. Hyökkäyksen todellisista syistä lähtien näemme, että se palvelee yhtä paljon natsi-Saksan, joka on yrityksen tukija ja toinen osakas, suurkapitalistisia, taantumuksellisia ja imperialistisia pyyteitä, kuin Neuvostoliitonkin tarkoituseriä, jotka tässä tapauksessa ovat imperialistisia. Että tällä taistelulla ei pienimmässäkään määrässä ole työn ja pääoman välisen taistelun luonnetta, sen on Suomen luokkatietoinen työväestö tuntenut tapahtumien alkuvaiheista alkaen ja suhtautunut taisteluun sen mukaisesti.

Jos tahdotaan muuttaa hallituskomentoa, täytyy taistelun lähteä itse kansasta, oman maan kansasta ja sen tulee käyttää sellaisia taistelukeinoja, jotka eivät häpäise tätä taistelua ja taisteli-

joita ja jotka takaavat, että tuon taistelun tuloksena syntyvä uusi hallituskomento rakentuu aatteellisesti ja moraalisesti kunniallisille ja kestäville perusteille. Moraalittomin keinoin pystytetty hallituskomento ei koskaan tule saamaan kansan kannatusta.

Mutta minkälaisia taistelukeinoja käyttävätkään neuvostojohdajat tässä »kansan vapaustaistelussa». Kaikkein julmimpia ja kaikkein moraalittomimpia. Siis tyypillisesti imperialistisia, kansan köyhimpiä, ja avuttomimpia kerroksia eniten tuhoavia. Siviiliväestön, naisten ja lasten, sairaaloitten, turvattomien maalaiskylien ja kaupunkien lentopommitus on tehnyt minuun järkyttävän vaikutuksen. Sinä muistat, kuinka voimakain sanoin me tuomitsimme Abessiiniassa ja Espanjassa tapahtuneen naisten ja lasten pommituksen. Me nostimme niillä tapauksilla inhon ja suuttumuksen myrskyn. Nytkö meidän pitäisi se hyväksyä, kun se kohdistuu meidän omaan kansaamme, meidän omiin tovereihimme, lähimpiin ja rakkaimpiin omaisiimme! Ei! Vasta nyt meidän pitää se tuomita tuhat kertaa voimakkaammin kuin ennen syystä, että sitä suorittaa valtio, jota me olemme puolustaneet ja joka on ollut muiden valtioiden barbaaritekoja tuomitsemassa.

Saatanallisen kyynilliseltä tuntuu kielto, ettei siviiliväestöä ole pommitettu. Jos näiden pommitusten toimeenpanijoilla olisi hituisenkaan moraalia, niin he lausuisivat edes osanoton ja välittelyn sanoja ja koettaisivat jotenkin selittää pommituksia ikäviksi erehdyksiksi. Mutta ei edes mitään tällaista, vain röyhkeä kielto. Tämä röyhkeys onkin ollut paras keino sen viimeisenkin myötätunnon rippeen poistamiseen, mitä ehkä joku yksilö vielä sodan alkuaikoina neuvostojohdajia kohtaan tunsu. Eräs vanha puoluetoverini kirjoittaa minulle: »Miltä luulet minusta tuntuvan, joka lentopommituksessa olen menettänyt kotini ja rakkaan lapseni, kun Venäjän radiosta, josta aina olen väittänyt puhuttavan totuuden sanoja, kuulen pauhattavan, että puheet siviiliväestön pommituksista ovat »val-

kokaartilaisten bandiittien valheita», Käsitän tuon vanhan toverini katkeruuden. Jos me hyväksyisimme vaitiololla tällaisen julmuuden, joka tuskin löytää vertauskohtaa mistään suuretakaan imperialistisesta sodasta, ja tällaisen ennenkuulumattoman moraalittomuuden, niin me häpäisisimme ja tuomitsisimme, emme vain itseämme, vaan koko tähänastisen taistelumme ja elämäntyömme.

»Kansanhallitus» vieraitten pistinten varassa.

Perustelujen toinen väite: Kun siis sodalla alunperin on ollut imperialistisen sodan luonne, kohdistuu se koko kansaan ja kaikkein ankarimmin työtätekevään kansanosaan. Kun hävitys ja tuho, kodin, läheisten omaisten, toverien ja ystävien menetykset, näin kohdistuu niihinkin, joiden varassa ja avulla uutta Suomea pitäisi rakentaa, tulee kansa siltäkin kohdalta miltei viimeistä miestä ja naista myöten olemaan vihamielisiä uusille vallanpitäjille. Juuri Neuvostoliiton ystäville ja sen politiikan kannattajille hyökkäys oli ankarin isku. Hyökkäyksen aiheuttamien muiden kärsimysten ohella heille tuottaa katkeruutta ja tuskaa se, että neuvostojohtajat pettivät sen aatteen, jonka varaan rakentui se ihailu ja kannatus, jota työläisjoukot Neuvostoliitolle osoittivat. Tällaisella teollaan ovat neuvostojohtajat pakoittaneet koko kansan, mukana Neuvostoliitolle aikaisemmin myötämiehetkin kansalaiset, katkeraan taisteluun maahantunkijaa vastaan. Hyökkääjä ei näin ollen voi saada kannattajia kansan mistään kerroksesta tai ryhmästä.

Eikö näin ollen ole selvää, ettei mikään »kansanhallitus», jolla on takanaan vain pienen pieni murto-osa kansasta, mutta vastassaan tosiasiallisesti koko kansa, voi hallita maata ilman vieraita pistimiä. Jokainen suomalainen mies, joka tällaisen rikollisen sodan jälkeen syntyneissä olosuhteissa yrittää maata hallita, joutuu niin katkeran halveksumisen ja vihan alaiseksi, että hänen olonsa tulee sietämättömäksi. Vaikka neuvostohallitus

sella olisi hyvää tahtoakin — jota minä en kaiken tapahtuneen jälkeen usko — jättää valta suomalaisten miesten käsiin, niin se käytännöllisesti katsoen on mahdottomuus. Puna-armeija jäisi maahan, virkamiehistö suurelta osaltaan tulisi jäämään venäläiseksi, joka ei luota vähääkään suomalaisiin, ei edes suomalaisiin kommunisteihin kuten kokemus on osoittanut. Lisäksi minulla on enemmän kuin tarpeeksi todistuksia ja esimerkkejä Neuvosto-Karjalasta, kuinka mahdotonta neuvostojohtajain viimeaikainen kansallisuuspolitiikka on ollut ja kuinka mahdotonta suomalaisten miesten on heitä palvella.

Kaiken tämän lisäksi näyttää kiertämättömältä, että jos Neuvostoliitto onnistuisi valtaamaan Suomen, joutuisi maa ehkä pitkiksikin ajoiksi imperialististen suurvaltain sotänäyttämöksi. Neuvostoliitto, liittoutumalla pääsodanlietsojan, Saksan, kanssa ja yhtymällä aktiivisena osanottajana alkaneeseen imperialistiseen maailmansotaan, on niin vaarallisesti sotkeutunut tähän rikolliseen peliin, ettei sillä ole suuriakaan mahdollisuuksia Suomen sodan jälkeen välttää yhteentörmäystä muiden suurvaltojen kanssa. Ja tässä tapauksessa olisi Suomi jälleen sotänäyttämönä, tuhon ja hävityksen temmellyskenttänä. Näistä syistä en usko, että valtauksen jälkeen valta Suomessa jäisi Suomen kansalle ja että sille koittaisi onnellinen aika — päinvastoin.

Leninin elämäntyön hävittäminen.

Kolmas väitteeni: Kun Neuvostoliitto Leninin johdolla yli 22 vuotta sitten perustettiin, kirjoitti se lippuunsa näkyvimälle paikalle tunnukset: kansojen itsemääräämisoikeus ja rauhanpolitiikka. Vuosien 1914—18 imperialistisen maailmansodan näännyttämät ja runtelemat kansat tervehtivät Neuvostoliitossa valtiota, joka vapauttaisi ihmiskunnan sodan painajaisesta. Pienet kansat ja kansallisuudet tervehtivät siinä itsemääräämisoikeutensa puolustajaa ja turvaajaa. Työtätekevä kansa puolusti siinä konkretisoituneena sosialismin aatetta, ihmisyyden,

oikeudenmukaisuuden ja vapauden aatetta. Näin sai Neuvostovaltio kaikkialla ja kaikissa piireissä kannattajia ja puolustajia. Muistat, kuinka mekin, sinä ja minä, rohkeasti panimme oman panoksemme sen puolesta silloin kun se taisteli kaikkein pahimmissa vaikeuksissaan. Näin me miljoonien muiden ohella jouduimme Neuvostoliiton aktiivisiksi puolustajiksi ja rakentajiksi Siksi tuntuu katkeralta, kun tätä valtiota ja sen voimaa nyt käytetään aivan päinvastaiseen tarkoitukseen kuin mihin se oli suunniteltu. Pakti Hitlerin kanssa ja hyökkäys Suomeen on Neuvostovaltion alkuperäisen ohjelman, Leninin ohjelman ja elämäntyön häpäisemistä. Niillä teoilla neuvostojohtajat ovat arvaamattomassa määrin heikentäneet Neuvostoliittoa. Ne ovat näin muutamassa kuukaudessa menettäneet Neuvostoliiton puolesta taistelevan miljoona-armeijan, joka taistelussa Neuvostoliiton puolesta olisi ollut paljon mahtavampi tekijä kuin mikään Punainen armeija.

Neuvostojohtajat ihmeellisellä politiikallaan ovat saattaneet kaikissa maissa uskollisimmat kommunistitkin säälittävän kurjaan asemaan Ajattelepas vain esim. Skandinavian maiden kommunisteja. Heillä on kyllä yleisenä ohjeena taistelu imperialistista sotaa vastaan, mutta tosiasiasa he taistelevat ja saavat taistella vain englantilaista imperialismia vastaan. Hyökkäys heidän maihinsa saattaisi kuitenkin tapahtua jonkun muun imperialismiin taholta, sellaisen, joka on liitossa Neuvostoliiton kanssa ja jota Neuvostoliitto varustaa hyökkäysmateriaalilla. Mitä he silloin tekevät? Asettuvatko he taisteluun hyökkääjää vastaan maansa vapauden puolesta? Siihen he eivät osaa eivätkä uskalla vastata. Yhtä surkeassa asemassa ovat Belgian ja Hollannin kommunistit ja kommunistiset puolueet. Tsekkoslovakian, Itävallan ja Puolan kommunistiset puolueet eivät voi — ei ainakaan Moskovan suostumuksella — nostattaa taistelua natsismia vastaan maansa vapauttamiseksi natsismin ikeestä. Se olisi Englannin imperialismiin avustamista ja heikentäisi Saksan puolustamista. Ja se olisi saksalais-venäläisen paktin hengen ja

ehkäpä kirjaimenkin vastustamista. Voitko ajatella mitään surkeampaa? Eikö tällaisella asenteella ja politiikalla avusteta natsismin leviämistä? Onko sitten ihme, että kommunistiset puolueet ja niiden kannattajat ovat joutuneet ympäröpääsemättömään umpikujaan, katastroofin partaalle.

Kun näin katselemme tosiasioita, tulemme vakuutetuksi, ettei ainoastaan Suomen tapaus, joka tietenkin meihin on syvästi koskenut, vaan neuvostojohtajain koko viimeaikainen ulkopoliittikka on muodostunut sellaiseksi, että se tulee vastaisuudessakin aiheuttamaan monien maiden työtätekevälle kansalle ja myöskin Neuvostoliiton, omille kansoille mittaamattomia kärsimyksiä. Tämä politiikka ei enää ole rauhanpolitiikkaa eikä kulje käsi-kädessä työväenliikkeen etujen kanssa, siksi siinä ei voi olla mukana kukaan, joka tahtoo pitää kiinni kunniastaan, vakauksestaan ja sosialismin aatteista.

Ylläkuvattujen tosiasiain jälkeen sinulle varmaankin selviää, miksi en voi olla mukana tuossa politiikassa. Uskon, ettet sinäkään noin vain voi heittää romukoppaan niitä aatteita ja ihan-teita, joiden puolesta olet koko elämäsi uskollisesti taistellut, Meillä on asia, jonka puolesta olemme taistelleet ja jonka puolesta kannattaa taistelua jatkaa. Kun olosuhteet ja terveydentilani jälleen sallivat, tulen voimiani säästämättä olemaan mukana Suomen työtätekevän kansan todellisessa vapaustaistelussa, jonka eteenpäin menoa ja voittokulkua loppujen lopuksi mikään voima — tilapäisistä vastoinkäymisistä huolimatta — ei voi estää.

Helmikuun 14 p:nä 1940.

Vanhalla toveruudella

